ԺԱՄԱՆԱԿԸ ՀԻՄԱ Է

Գրեց՝ Մ. ՍԱՐՎԱՐԵԱՆ

«Վերածնունդ» ի վերջին փոստացի յայտարարութիւնները դաշնակցական մի շարք լիդերների ֆաշիստական կիրքին հակւելու կապակցութեամբ, ծիծաղելի շփոթութիւն է առաջ բերել ոչ միայն անգլիս դաշնակների, այլ և նրանց հին ու նոր, միամիտ ու սրամիտ կողմնակիցների մէջ։

Յաճախ կարելի է տեսնել կաֆէներում կամ տներում զայրոյթից կարմրած դէմքով „չեզոք" անձանց, որոնք փրփուրը բերնին զարկում են բռունցքը սեղանին ու ժանչում.

— Հիմա էդ բաների ժամանակն է՞...

— Դա սադրութիւն է...դաւաճանութիւն է ընդհանուր հայութեան շահերին։ Այն էլ մի այսպիսի ժամանակ...

— Գրողը կգայ, որ դրանք կեղծ նկարներ են։ Վարկաբեկել հայութեանը մի այսպիսի ժամանակ, դա...դա...

Ինչպիսի՞ ժամանակ պարոններ։

Եթէ դուք ակնարկում էք Թրքական հարցը, եթէ կարծում էք, որ դաշնակցութեան պրեստիժը, իբրև Ղարսն ու Արդահանը գտնող կոլումբոսների, կարող է տուժել Դրօների ու Նժդեհների դաւաճանութեամբ՝ պէտք է ասել, որ իզուր էք անհանգստանում։ Կուսակցութիւնները, ինչպէս ցոյց է տալիս պատմութիւնը, երբէք զերծ չեն եղել նման դաւաճաններից, որոնցից մաքրւելով նրանք աւելի զօրեղացել են ու ամրացել։

Եթէ ակնարկում էք հայրենադարձ հայութեան իր նախկին օջախները մեկնելու նախօրեակը և գտնում էք, որ նման մոմենտին չպիտի վարկաբեկել հայրենիքին հաշտութեան ձեռք մեկնած դաշնակցութեանը, պիտի ասել, որ խնդրից շեղւում էք դիտաւորեալ կերպով, առիթ տալով հիմնաւորւած կասկածների։

Որովհետև իւրաքանչիւր երեխայ անգամ գիտէ, որ ուտելուց առաջ պիտի լւացւել, հաղորդւելուց առաջ պիտի խոստովանւել, մրցանակ ստանալուց առաջ պիտի դիմակը վերցնել...

Հարցը պարզ է դրւած։

Պարզ ու կտրուկ։

Արդեօք դաշնակցութեան յիշեալ դէմքերը դաւաճանել են հայ ազգի և հայրենիքի շահերին, թէ՞ ոչ։

Եթէ այո, դա պիտի գրւի ու դատափետւի դաշնակցութեան կողմից։

Արդեօք դաշնակցութիւնը դէ՞մ է Սովետական Հայաստանի ներկայ վարչաձևին և համամիտ չէ՞, որ նա լինի Սովետական Միութեան հանրապետութիւնների շարքում, թէ՞ ներկայ արհաւրալից պատերազմը ապացուցեց նրանց, որ առանց այդ Միութեան Հայաստանը հրոյ ճարակ պիտի դառնար և կուլ գնար որևէ հարևան, իմպերիալիստական

(Շար. տես Բ. էջ)

երկրի։

Եթէ այո, դաշնակցութիւնը պիտի տայ օրւայ մոմենտին համապատասխան մի դեկլարացիա։

Ժամանակը հիմա է։

Լռել այդ մասին, դա նշանակում է ծաղրել ժողովրդի հայրենասիրութիւնը, հետապնդել հին ծրագիրներն ու նպատակները։ Գանակոծել այդ մասին գրողներին, դա նշանակում է չընդունել Դրօների քայլը իբրև դաւաճանութիւն, համամիտ լինել այդ հայրենավաճառ քաղաքական ուղեգծին և հետևապէս թշնամի լինել Սովետական Հայաստանին։

Շինարարական լայն ծրագրները Մայր հայրենիքում առաջ են տարւում տենդագին աշխուժով։ Մեր եղբայրները այնտեղ զբաղւած են վեհ, ստեղծագործական աշխատանքներով։ Միանալ նրանց հետ, մտնել նրանց մէջ առանց լւացւելու, առանց դիմակը վերցնելու՝ ոչ ոք չի կարող։

Հայրենասէր ժողովուրդը դաշնակցութեան հետ կիսելու ոչինչ չունի։ Հայրենիքը կուսակցական չէ. նա պատկանում [illegible] բոլորին։

Դ. Չէ՞ք պիտի հետապնդենք միայն մի նպատակ — ժամանակին գտնել թշնամիներին, դիմակազերծ անել նրանց, ով դէմ է Սովետական Հայաստանին և ով ուրոյն քաղաքական սրճագոյն ծրագրեր որոճալով՝ լռում է թշնամիների մասին, ծածկում է նրանց դաւաճանութիւնը, խարազանում է նրանց յայտարարողներին։

Մենք պատրաստ ենք ձեռք-ձեռքի աշխատել նրանց հետ, ովքեր հպարտութեամբ, առանց կեղծ ամօթի, դեն նետելով իրենց ներկայ մոմենտի համար հնացած քաղաքական ցնցոտիքը գալիս են սկսելու նոր կեանք եւ պայքարելու յանուն հայ ազգի առաջադիմութեան։

Ժամանակը հիմա է։